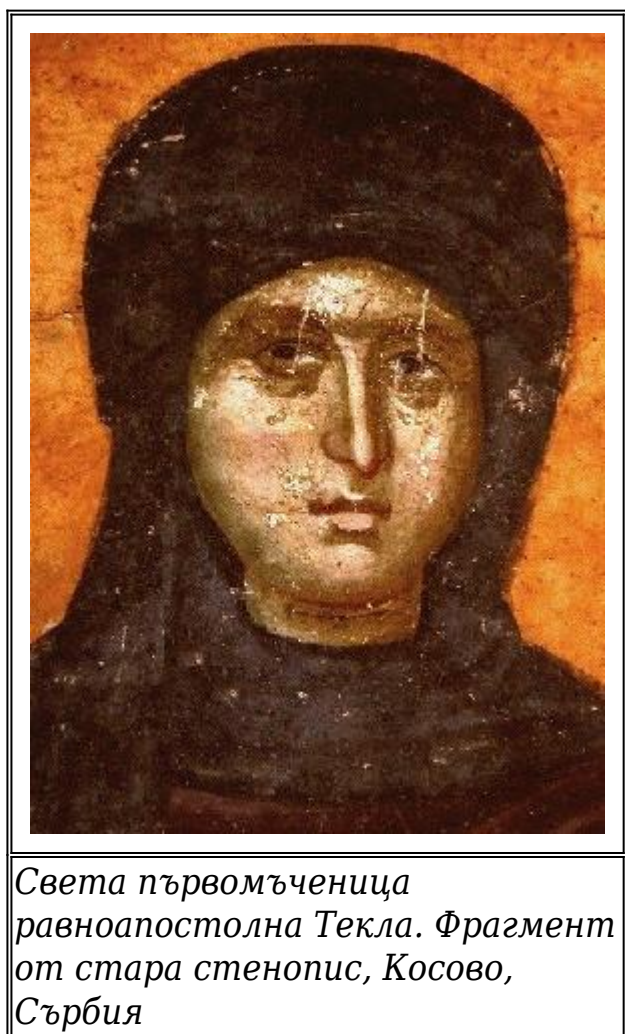

07.10.2016 г. / 13:25:17

Вяра

07.10 по еретическия, †24 септември по православния календар - Св. първомъченица и равноапостолна Текла. Св. преподобни Коприй

Житие и страдание на света първомъченица и равноапостолна Текла (I в.)

Светите апостоли Павел и Варнава, като благовестели Евангелието, дошли в Икония и останали при Онисифор, за когото споменава свети Павел в посланието си до Тимотей, казвайки: “Господ да даде милост на дома на Онисифора,

защото много пъти ме успокои и се не посрами от веригите ми". Живеейки в дома на Онисифор, те често посещавали синагогата, безстрашно проповядвали Словото Божие, довеждали хората до спасителния път и ги обръщали към вяра в Иисуса Христа. Тогава мнозина, като внимавали в учението им и като видели знаменията и чудесата, извършвани от тях, повярвали в нашия Господ Иисус Христос. За това се разказва в книгата "Деяния на светите Апостоли": "В Икония те (Павел и Варнава) влязоха заедно в иудейската синагога и говориха тъй, че голямо множество иудеи и елини повярваха. ... Но те пак останаха тук доста време, говорейки дръзновено за Господа, Който свидетелствуваше за словото на Своята благодат, като даваше чрез техни ръце да стават личби и чудеса".

По това време в Икония живеела една прекрасна осемнадесетгодишна девица, на име Текла, дъщеря на Теоклия, от знатен и славен род. Тя била сгодена за Фамир, един от най-знатните младежи в града, отличаващ се с богатството и с красотата си. Като видяла чудесата, извършени от апостолите, Текла заедно с другите внимателно слушала техните беседи в дома на Онисифор. Семето на Словото Божие паднало на добра почва; по действието на Светия Дух то се вкоренило дълбоко в сърцето на Текла и поникнало: тя повярвала в Сина Божий, обикнала Го и се прилепила към Него с цялата си душа. А апостол Павел, по внушение свише, започнал да беседва за девството и целомъдрието; между другото той казал, че девойка, която пази девството си заради любовта си към Христа, е подобна на ангелите, тя е невеста на Христа, а Христос е неин Жених, Който ще я въведе в Своя небесен чертог. Свети Павел говорил много за това и подбудил Текла да съхрани девството си, така че тогава светата девица твърдо решила да остави годеника си, да презре всички сладости на този свят и в чистота да служи

на Христа до самата си кончина. И така, мъдрата девица станала невеста на Небесния Жених и Го последвала с пламенна любов; устремена към нетленния си Жених, тя се топяла като восък, така че върху нея се сбъднало изреченото от Давид: “сърцето ми стана като восък, разтопи се в моята вътрешност”. Света Текла била така възхитена от Павловата беседа, че три дни и три нощи съвсем забравила и храна, и вода, и телесен покой. Както някога Мария, като седнала при нозете на Иисуса мислела единствено за Бога, така и Текла се хранела единствено със словото Му, тъй като в Свещеното Писание е казано: “не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божии уста”. А когато Теоклия узнала, че дъщеря е повярвала в Христа и прилежно слуша Словото Божие, дошла и с гняв насила я отвякла от това душеполезно занимание, а светите проповедници укорила и като ги наругала, изтръгнала дъщеря си, вече Христова агница, от стадото Христово. После, като повикала годеника Фамир, му казала:

- Нима не те е грижа за годеницата ти, че тя се намира в такова изстъпление? Виж: тя се е прелъстила от тези пришълци измамници, които със своите високоумни думи увличат безумните хора; ето, вече три дни тя не се отделя от тях, забравяйки за своя дом.

Тогава Фамир започнал ласкаво и нежно да приказва на Текла; но тя изобщо не искала да говори с него; не желала даже и да го погледне, тъй като в сърцето си носела друг Жених, “блестящ с красота повече от синовете човешки”. Като гледала към Него с духовните си очи, тя беседвала с Него в ума си; а този тленен и временен годеник предизвиквал у нея само отвращение. Като видял, че Текла го отхвърля и не го обича, Фамир започнал много да скърби, а Теоклия в гнева си започнала да бие дъщеря си, дърпала я за косата и я тъпчела с крака; после я затворила и я мъчела с глад. Впрочем самата

тя, победена от естествената майчина любов, плачела за дъщеря си; като я прегърнала, тя започнала да я целува и я умолявала със сълзи да не отхвърля своя годеник - красив, богат, благороден, почитан от всички; после я настанила на масата редом с Фамир. А света Текла, като се отвърнала от него, седяла мълчаливо, гледала надолу, нищо не хапвала, само постоянно мислела в дълбината на сърцето си за своя Небесен Жених. А когато Фамир, като я приласкал, искал насила да я прегърне и да я целуне, тя го заплюла в лицето и се отскубнала от ръцете му като птица от мрежа. Тогава майка ѝ отново изпаднала в ярост и отново започнала да я бие, а Фамир, силно опечален, отишъл при княза с жалба срещу апостол Павел.

- В нашия град - казал Фамир - се е появил един пришълец; със своето магьосничество той прелъстява народа и като го отклонява от почитането на боговете, го обръща към Иисус Христос, разпнат на кръст от иудеите. Той прелъсти и девойката Текла, моята годеница; отначало тя много ме обичаше, а сега не само че не иска да ме погледне, но дори се гнуси от мен като от прокажен и бяга от мен като от някакъв звяр; така този вълшебник угаси любовта към мен; и не мога да разбера какво е направил с нея.

Князът повикал свети Павел и го попитал: откъде е и какво е сторил в града им? Тогава светият апостол по навик започнал да го поучава на Словото Божие, проповядвайки за Иисуса Христа. Но князът не започнал веднага да разглежда делото, а отложил съда над апостола за друго време; той наредил да го вържат и да го затворят в тъмница, докато се появи възможност да го разпита по-подробно. А Текла, като чула, че заради нея са затворили светия апостол в тъмница, станала през нощта, тайно напуснала дома си и отишла в тъмницата. Като намерила пазача, тя свалила от себе си огърлицата и други златни накити и му ги дала, като ги помолила да отвори

вратата и да я пусне вътре.

За това свидетелства свети Йоан Златоуст, казвайки:

“Послушай за света Текла; тя, за да види Павел, дала златото си на тъмничния пазач; а ти не искаш да дадеш нито една цата, за да видиш Христа”.

Тъмничният пазач изпълнил молбата ; той се зарадвал на скъпоценната огърлица и на златните предмети и я въвел при свети Павел. Текла с радостни сълзи паднала пред него и целунала оковите на Христовия затворник. Отначало свети Павел, като я видял, се смутил, но после, когато узнал всичко, което тя изтърпяла от майка си и от годеника си заради своето целомъдрие, той се зарадвал много за мъжеството на младата девица и я целунал по главата, като я благословил и похвалил вярата и девическото целомъдрие, нарекъл я невеста Христова и първа своя дъщеря, която възродил с благовестието си. И Текла седяла в тъмницата с него, както дъщеря с баща си, слушайки неговото отеческо учение и слагайки в сърцето си словата му, като някакво скъпоценно съкровище; а той много я поучавал на вяра в Господ Иисус Христос, наставлявал я на любов към Бога, убеждавал я да пази целомъдрие и напълно я утвърдил в Христовото учение, както пише за това свети Григорий Нисски, казвайки:

“Толкова миро (тоест поучение) от белия крин на целомъдрието излял някога Павел в ушите на светата девица; с тези капки, изтичащи от сърдечния цвят, Текла умъртвила външния човек - всички сеутни помисли, и угасила възжеланията”.

Също и свети Епифаний пише:

“Текла, която имала красив годеник, първи в града, твърде богат, много почитан и знатен, намерила Павел, който я

отвърнал от годежа ѝ с него; така светата девица се отказала от всички земни блага, за да се удостои с небесните”.

Междувременно в дома на Теоклия започнали да търсят Текла, но не я намерили. Тогава се разнесли писък, плач и вопли; майката ридаела за дъщеря си, Фамир - за годеницата си, робите - за господарката си; слугите тръгнали на различни страни, търсели я и разпитвали по улиците, и по домовете, но никъде не я намерили. Едва след доста време узнали, че тя се намира в тъмницата; и веднага се втурнали към нея; като отишли там, изпратените видели, че тя седи близо до Павел и като прикована с най-голямо смирение слуша неговите наставления; тогава я извели от тъмницата, а за всичко, което се случило, донесли на княза. Той, като седнал важно на съдийското място, наредил да доведат светия апостол при него. Веднага щом народът го видял, завикал към княза:

- Княже, този човек е магьосник, накажи го със смърт!

Фамир особено настоявал да го накажат със смърт; в жалбата си той посочвал, че Павел отвърнал невестата му от него. Когато призовали света Текла, князът я попитал:

- Защо се гнусиш от своя годеник, който е толкова прекрасен и благороден? Защо не се омъжваш за него?

А тя гледала към светия апостол и нищо не отговаряла. Тогава Теоклия, забравяйки естествената си любов към дъщеря си, изменила на своето майчино чувство и като свирепа лъвица или разярен звяр започнала неистово да вика на княза:

- Изгори тази зла робиня, защото тя е достойна за такава смърт; тя не ми е дъщеря, защото не ме слуша мен, своята майка. Изгори я за назидание на другите - нека всички градски девици, като видят това, да се уплашат, нека не се

осмеляват да не се покоряват на майките си и да им се противят като тази всезлюбна и непокорна дъщеря. Не, това не е мое чедо, не е плод на утробата ми, а е проклет потомък и суха клонка. Изгори я!

Така майката настойчиво искала дъщеря да бъде изгорена, а Фамир настоявал апостол Павел да бъде наказан със смърт. Князът дълго разпитвал светия апостол, но не намерил в него никаква вина, освен проповедта за Христа и затова не го осъдил на смърт, но заповядал да го набият и да го изгонят от града, за да не може да склонява и други девиси да запазват девството си. Заедно с него били осъдени на изгнание и Варнава, и Онисифор със синовете си. Впрочем и апостол Павел се стремил да напусне града не сам, защото го преследвали князът, Фамир и Теоклия, но и народът го нападал и искал да го убие заради проповядването на Словото Божие и заради свидетелството за Иисуса Христа. За това споменава свети Лука в “Деяния на светите Апостоли”, казвайки: “невярващите иудеи възбудиха и озлобиха сърцата на езичниците против братята”. “А народът в града се раздели: едни бяха с иудеите, а други - с апостолите. Когато езичниците и иудеите със своите началници, възбудени, се готвеха да ги охулят и с камъни убият, те, като узнаха, прибягнаха в ликаонските градове Листра и Дервия” и оттам - в Антиохия. Отначало те прекарвали няколко дни недалеч от град Икония, в една пещера край пътя за Дафна като желаели да узнаят, какво ще стане с Текла; там те пребивавали в пост и усърдно се молили за нея, да я укрепи Господ и да прояви милостта Си върху нея, както това наистина и станало.

Князът дълго се стараел да застави Текла да се отнася с предишната любов към своя годеник, но старанията му не се увенчали с успех; тогава, по молба на Теоклия, той осъдил светата девица на изгаряне. Донесли множество сухи дърва, сено и вейки и приготвили голяма клада; после слугите

хванали светицата, за да я отведат там; но тя не позволила да я водят, а самичка бързо отишла до приготвената клада и като се прекръстила, качила се и застанала на върха на кладата, готова да изгори - вещественният огън не бил страшен за нея, понеже самата тя горяла с невеществения огън на Божествената любов. Намирайки се на кладата, тя видяла Господа в образа на Павел, Който стоял и заповядал да бъде твърда. Затова свети Киприан се изразява така в една молитва: “яви ни се, Господи, както си се явил на апостол Павел в оковите и на Текла в огъня”.

Междувременно запалили кладата от всички страни; но за учудване на всички, пламъкът, като се издигнал високо, заобиколил Текла; всички били поразени още повече, когато завалял проливен дъжд с градушка и угасил огъня; князът и целият народ от страх избягали по домовете си от проливния дъжд и от силната градушка. А Текла слезла невредима: огънят не докоснал чистата дева. След това тя не се върнала в дома на майка си, а се отправила извън града да търси своя духовен отец. По пътя срещнала един ученик на апостола от дома на Онисифор, който отивал в града, за да купи хляб; светата девица го познала и го попитала:

- Къде се намира Павел, апостолът на Иисуса Христа?

Тогава той я завел в пещерата, където се намирал светият апостол заедно с другите и постел, усърдно молейки се за нея. Като видели Текла жива и здрава, всички се зарадвали много и благодарили на Бога, Който запазил Своята рабиня невредима; след това предложили хляб и самите те също се подкрепили с храна. Оттук светите Павел и Варнава минали през Листра и Дервия, като благовестели Евангелието и изцелявали бедните; света Текла ги следвала до Антиохия. Когато влизали в този град, случайно ги срещнал някой си Александър, старейшина на града. Той бил млад, прекарвал живота си в сладострастия

и се предавал на нечестиви дела, както обикновено живеели езичниците. Като видял светата девица, поразен от красотата ѝ, той пламнал от нечиста похот към нея. Мислейки, че света Текла е жена на Павел, Александър отначало започнал да му предлага много злато и да го придумва да не пречи на злите му намерения; после, когато узнал, че тя не му е жена, а е неомъжена девица, той се разгорял с още по-голяма страст и пожелал да я вземе за жена. Той започнал да уговяра света Текла да го обикне, но тя бягала от него, като от ревящ лъв, който иска да погълне душата. А Александър всячески се стараел да я улови. Веднъж, като я срещнал на пътя сред голяма тълпа, той не можал да сдържи блудния огън, пламтящ в сърцето му: като забравил всякакъв срам, той се хвърлил на шията ѝ. А светата девица започнала със сълзи да умолява Александър да я остави.

- Не принуждавай мен, странницата и Божиата рабиня, аз съм се отказала от годеника си; мога ли да се съглася с твоето желание?

Говорейки така, света Текла се изскубнала от ръцете му, разкъсала дрехите му пред всички и с това му нанесла голямо посрамване. Александър силно се разгневил и като узнал, че при това тя е и християнка, я завел на съд при княза. На въпроса, защо се гнуси от брака, светата отговорила:

- Моят Жених е Христос, Божият Син, свързала съм се с Него в духовен брак.

Князът започнал да я принуждава да се отрече от Христа и да се омъжи. А когато тя решително отказала, князът я осъдил на изяждане от зверовете, поради две вини: заради благочестието и заради целомъдрието - за това, че вярва в Христа и за това, че се е отказала от брак, бидейки млада и красива. Изпълнението на това смъртно наказание било отложено за следващата сутрин, а дотогава я взела в дома си

една жена, на име Трифена, за да я пази през нощта. Трифена произхождала от царски род и се ползвала с голяма почит; впоследствие и тя повярвала в Христа; за нея споменава свети Павел в посланието си до Римляните: “Поздравете Трифена и Трифоса”.

Трифена, като взела света Текла при себе си, прекарала цялата нощ с нея в духовна беседа. На сутринта се събрал множество народ, за да гледа зрелището; дошли и князът, и всички градски началници. Света Текла била изведена като агне на заклание и застанала на мястото, където трябвало да я разкъсат зверовете. Когато пуснали зверовете, те започнали да обикалят около нея, но нито един не я докоснал, защото Бог заградил устата на зверовете, както някога в Данииловата яма. Всички зрители се изумили от това дивно явление: кръвожадните зверове оставили своята жестокост и станали кротки като овце; и някои от народа прославяли Бога, Когото изповядва Текла, а други хулели и казвали:

- Тя има магия в дрехите си и затова зверовете не я докосват.

И самият княз, и градските началници също казали, че тя е вълшебница и е омагьосала зверовете, за да не могат да причинят вреда. Затова те решили да предадат Текла на следващия ден на по-многобройни и на най-изгладнелите зверове, а засега отново я отпратили при Трифена. Тя много се зарадвала, като видяла, че светата девица се върнала невредима от мястото на смъртното наказание. Докато Текла стояла в дома на Трифена, князът наредил да не дават храна на зверовете, така че, бидейки гладни, по-бързо да се нахвърлят върху жертвата си. И ето, на следващото утро светицата отново била отведена на мястото за изпълнение на смъртоносно наказание; след нея вървяла и Трифена, плачейки за това, че без вина предават на смърт такава света девица. Поставили Текла на видно място и безсрамният княз

наредил да съблекат светицата:

- В дрехите - казал той - има магия, ето защо и зверовете не я закачат; съблечете тази вълшебница и да видим, дали ще остане цяла.

Тогава съблекли светата девица и я поставили така, че народът да може да я вижда; едничък срамът бил нейният покров и тя повтаряла словата на пророк Давид: "срам покрива лицето ми". Срещу нея били пуснати гладни и разярени зверове - лъвове и мечки; като излезли от клетките си и като видели стоящата без дрехи девица, те преклонили главите си и навели очите си и като че срамувайки се от девическата голота, отстъпили от нея. Дивно зрелище! Зверовете почувствали срам: те отвърнали очите си от девическата голота, а хората безсрамно я гледали! Така на това зрелище безсловесните животни станали изобличители и съдии на хората: бидейки кръвожадни по природа, зверовете приели върху себе си нрав на целомъдрен човек, а хората, бидейки разумни, се уподобили на диви зверове. Но какво постигнали? Като разголили целомъдрената девица пред очите на всички, те искали да я обезчестят, но с това само увеличили честта ѝ. Добре казва свети Йоан Златоуст, припомняйки за разголването на две жени - на Потифаровата жена в спалнята и на Текла в присъствието на целия народ: "Каква полза получила сладострастната египтянка от това, че се разголила в спалнята? Каква вреда получила първомъченица Текла от това, че я разголили пред множество народ? Текла, бидейки разголена, не съгрешила така, както съгрешила египтянката, и не се изпълнила с безчестие, но била възвеличена като светица; тази голота в присъствието на мнозина е увенчана, а онази голота и в затворената спалня е посрамена.

Докато света Текла стояла разголена на онова място, една от лъвиците, като се приближила, легнала пред нея и започнала

да ближе нозете, като че ли въздавала чест за девственото целомъдрие. За това споменава свети Амвросий, казвайки: “Можело да се види звяр, който лежал на земята и ближел нозете на светицата; с това той безмълвно свидетелствал, че не може да причини вреда на девственото тяло; звярът се поклонил на тази, която му дали, за да я разкъса и като забравил естествените си качества, възприел нрав, който хората загубили”.

А хората, като видели, че зверовете не се осмеляват да се докоснат до светата девица, започнали да възклищават:

- Велик е Богът, Когото Текла изповядва.

Мъчителят, като не познал силата Божия, пожелал да погуби Текла по друг начин: той заповядал да изкопаят дълбока яма, да я напълнят с различни гадина, змии и ехидни и да хвърлят светицата в нея. Но Този, Който някога заградил устата на лъвовете и сега притъпил езиците на змиите, укротил яростта им и унищожил отровата им; светицата излязла невредима от ямата, така че всички се изумили от това чудо. Злият мъчител дълго се чудел какво още да предприеме; накрая той наредил да доведат два силни бика, да привържат за нозете Текла между тях и да ги бодат с нажежени железни пръти, та като се разбягат на различни страни, да я разкъсат. Но и след това светицата останала цяла, защото, когато я завързали и започнали да дразнят биковете, въжетата се скъсали като паяжина, биковете избягали, а светицата останала на същото място, без да претърпи вреда. Тогава вече и самият княз, удивлявайки се от случилото се, признал силата Божия в девицата и като повикал Текла, я попитал:

- Коя си ти? И каква сила имаш, така че нищо не може да ти навреди?

А тя отговорила:

- Аз съм рабиня на Живия Бог!

И повече нищо не казала. Князът, като се уплашил от Бога, Който пазел Текла от всякаква вреда, заповядал да я облекат с чест в дрехите и я пуснал, като постановил следната присъда: "Пускам на свобода Текла, Божиата рабиня".

Светицата отишла в дома на Трифена, където настанала голяма радост за освобождаването. Като пребивавала тук известно време, света Текла проповядвала словото Божие и научила мнозина на вяра в Христа. Тя силно желаела да види апостол Павел, своя отец и учител, и като го намерила, поискала да го последва, но той не позволил, като казал:

- Никой не отива на борба заедно с невеста.

Тогава тя, като приела благословение от апостола, отишла в Селевкия и се поселила в пустинята на една планина близо до Селевкия; подвизавайки се там в пост, молитва и богомислие, тя вършела много чудеса и изцелявала всякакви болести. Като узнали за това, жителите на околните места идвали при нея и водели болните си, които света Текла научавала на вяра в нашия Господ Иисус Христос и изцелявала. Веднъж един езически жрец, пътувайки на кон от Селевкия, минал покрай мястото, където живеела светицата. Като видял Текла, която по това време събирала треви за храна, той се прелъстил от красотата ѝ и се разпалил от нечисто желание; пришпорил коня и се устремил към нея, за да изпълни злото си намерение. А светицата, укрепена от силата Божия, го хванала, повалила го и толкова силно го ударила в земята, че той лежал три дни ням и неподвижен. Минаващите покрай него, виждайки, че жрецът лежи като мъртъв, недоумявали какво е станало с него. На третия ден това станало известно и в града; тогава много хора дошли, за да видят какво се е

случило с него и да го приберат вкъщи. Щом дошъл на себе си, жрецът веднага се изправил на краката си и казал:

- Видях някаква богиня и от нея претърпях това.

С много усилие, изпитвайки силни болки, той успял да се добере до дома си. Като извикал един художник, той му наредил да изобрази на дъска осемнадесетгодишна девица. Когато художникът започнал да рисува, по Божие устроение, му се удало много добре да изобрази подобие на света Текла. Изображението било изключително живо; като завършил работата си, той донесъл иконата на жреца, който, виждайки толкова вярно изображение, казал:

- Точно такава беше девицата, която видях!

Като взел иконата, той я целунал и в същия миг напълно оздравял; а това изображение на света Текла и след това пазел с чест в дома си. После, под влияние на проповедта на светата дева, той повярвал в Христа с цялото си семейство. Равноапостолна Текла живяла дълго време в тази местност, наставила мнозина на пътя на спасението, помогнала на мнозина в нещастията им и излекувала недъзите на мнозина. Лекарите и магьосниците в Селевкия видели, че всеки заболял от какъвто и да е недъг не ходи при тях, а отива направо при Текла, така че дошъл краят на хитрите им уловки. Като се лишили от своите доходи, те обеднели и започнали да негодуват срещу добрата лечителка Текла, която безвъзмездно изцелявала всички идващи при нея. Движени от ненавист и от гняв, те замислили да подучат някои порочни младежи да я обезчестят. Ненавистниците говорили така помежду си:

- Девицата Текла е чиста и затова е угодна на великата богиня Артемида; богинята чува моленията и подава сила да лекува недъгавите. А ако бъде осквернена, тогава Артемида ще отстъпи от нея; целебната ѝ сила ще ѝ се отнеме и тогава

лечебното ни изкуство отново ще се издигне в очите на хората.

Размисляйки така, те се постарали да намерят безсрамни младежи за това гнусно дело и като ги напоили с вино, им казали да отидат и да обезчестят света Текла. При това им дали много пари и обещали да им дадат още повече, ако изпълнят молбата им. Безумни и невярващи, те не знаели, че Текла не с Артемидината сила, а с благодатта Христова изцерява всеки недъг и всяка болест!

Развратните младежи, като се опили с вино, послушали лекарите и магьосниците; те бързо се отправили към света Текла, разпалвани от похот и пълни със скверни мисли и зли намерения.

Като ги видяла, тя ги попитала:

- Чеда! От какво имате нужда?

В отговор те започнали да говорят срамни думи. Като чула това и като разбрала злото им намерение, света Текла избягала от тях; тази, която никога не се изплашила от дивите зверове, била обърната в бягство от безсрамните хора. Те се втурнали след Текла и я преследвали, както вълци преследват овца; когато вече я настигнали, тя се помолила на Бога да я избави от ръцете на беззаконниците. В същия миг каменната планина, която се намирала на това място, по Божия заповед се разтворила, приела светицата в недрата си и защитила девството ѝ. Тази планина станала гроб на честното тяло: тям тя предала душата си в Божиите ръце. Всичките години на живота ѝ били деветдесет. Сега тя в безкрайния живот прославя Животодателя Христа Бога, прославян с Отца и Светия Дух сега и винаги, и във вечни векове. Амин.

**Тропарь равноапостольной Фекле Иконийской,
первомученице**

глас 4

Словесём Пáвловым научившись, богоневéстная Фéкло,/ и
вéрою утвердившись от Петра́, богозвáнная,/ первомученица
яв́илася ес́и и первострадáльница в жена́х;/ возшла́ ес́и на
пла́мень, я́ко на мéсто благоцвету́щее,/ зве́ри и юнцы́
устраши́шася тебе́, вооружи́ся бо Кресто́м. / Тем моли́,
всехва́льная, Христа́ Бо́га,// спасти́ся душа́м на́шим.

*(Научила се от Павловите думи, богоневестна Текло, и
утвърдена във вярата от Петър, си се явила богозвана
първомъченица и първострадалница сред жените. Влязла си
в огъня като на приятно място и зверовете, и бикове се
убояха от теб, въоръжила се с кръста. Затова моли,
всехвална, Христа Бога да се спасят нашите души.)*

**Кондак равноапостольной Фекле Иконийской,
первомученице**

глас 8

Дéвства добро́тою просия́ла ес́и,/ и мученичества венце́м
украси́лася ес́и,/ апóстольству вверя́ешися, де́во, я́ко
пресла́вная;/ и огня́ у́бо пла́мень в росу́ преложи́ла ес́и,/ юнца́
же я́рость моли́твою твоёю укроти́ла ес́и,// я́ко
первострадáльная.

**Кондак равноапостольной Фекле Иконийской,
первомученице**

глас 2

Уязви́вши твоё се́рдце добродéво, любóвию Христо́вою,/
обру́чника вре́менного я́ко небрего́ма преоби́дела ес́и/ и на
огнь дерзну́ла ес́и,/ зве́рей же уста́ загради́ла ес́и,/ и, спáсшися
от них прилежа́ше Па́вла и́щущи,// Фéкло первострадáльная.

В памет на преподобния Коприй († 530 г.)

Свети Коприй се родил на торището* близо до стените на обителта на преподобни Теодосий Велики, началника на общежитието**.

Майка му избягала от преследване на агаряните заедно с много други и потърсила закрила за себе си до стените на обителта на преподобния. Когато агаряните се оттеглили, монасите излезли и намерили на торището новороден младенец. По заповед на своя игумен, великия Теодосий, те взели детето и го нарекли Коприй. То се хранело с козе мляко. Затова монасите нарочно избрали отделна коза от стадото. **Всеки път, когато младенецът искал храна, козата сама се отделяла от стадото, слизала от планината и като накърмела младенеца, отново се връщала.** Тя правела така, докато младенецът не започнал да приема твърда храна. Когато младият Коприй достигнал пълнолетие, преподобният Теодосий много го обикнал. Заради своя благочестив живот той скоро станал жилище на Светия Дух; дори дивите зверове го слушали. Веднъж в манастирската градина той видял една мечка, която лакомо поглъщала градинските зеленчуци; **светецът хванал звяра и го извел от градината, като му забранил вече да влиза там.** Друг път се качил на планината с едно магаре, за да донесе дърва в обителта. Докато събирал дърва, една мечка ухапала магарето по крака.

Тогава свети Коприй натоварил дървата на мечката и ѝ казал:

- Сега ти трябва да работиш, докато магарето не оздравее.

Мечката го послушала и носела дърва и вода, докато магарето оздравяло; тогава преподобният пуснал звяра.

Свети Коприй служил известно време в манастирската кухня; **веднъж гозбата в казана започнала да кипи и да прелива. Като не намерил лъжица наблизо, преподобният започнал да обира пяната с ръка, а след това разбъркал с ръка яденето и с това прекратил кипенето, а самият той останал напълно невредим.**

Преподобният достигнал деветдесетгодишна възраст и сияел сред монасите като слънце. Той се удостоил да получи свещенически сан и бил украсен с всякакви добродетели; често, като се отдалечавал на някое уединено място, той усърдно се молел на Бога. Преподобният Теодосий Велики, който по това време вече бил починал, понякога му се явявал и като заставал до него, пеел молитви заедно с него. Като му се явил за последен път, той му рекъл:

- Коприй, ето, настана време да оставиш временния живот, ела при нас в приготвеното за теб място за упокоение.

Скоро след това видение дивният угодник като поболедувал кратко време и като се простил с подвижниците, се преставил в Господа.

* Името Коприй е гръцко, от κόπρᾱ - торище, купчина тор. Бел.р.

** Свети Теодосий Велики е наречен "началник на общежитието", защото първи е въвел общожитийната форма на монашески подвиг. Житиеписците го наричат така и защото през 493 г. Иерусалимският патриарх го назначил за общ архимандрит на всички общежитийни манастири в Палестина, докато на свети Сава Освещени поверил надзора над пустинниците - бел. пр.

* Свети Коприй починал около 530 година, бел.р.

ЧЕТН-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}